

Sygn. akt III Ca 665/12

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2013r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział III Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący – Sędzia SO Ewa Adamczyk

Sędzia SO Zofia Klisiewicz (sprawozdawca)

Sędzia SR del. Agnieszka Poręba

Protokolant: insp. Jadwiga Sarota

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2013r.

na rozprawie

sprawy z wniosku: T. P., K. P.

przy uczestnictwie: M. G., K. K., A. A. (1), S. A., S. K., Gminy N.

o ustanowienie służebności drogi koniecznej

na skutek apelacji uczestników M. G., K. K., S. A.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Nowym Targu

z dnia 28 lutego 2012r., sygn. akt I Ns 1016/09

p o s t a n a w i a:

1. zmienić pkt I zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że nadać mu treść: „ustanowić na rzecz kaźdoczesnych właścicieli dz. ewid. nr: (...), (...) położonych w O. służebność przejazdu, przechodu i przegonu po dz. ewid. nr: (...), (...), (...), (...), (...), (...) położonych w O. szlakiem wykreślonym linią przerywaną koloru czerwonego oznaczonym pkt A-C-E-G-J-L-M-O-R-T-V-X-X ' -X'1-Y'1-Y'-Y-W-U-S-P-N-Ł-K-I-H-F-D-B-A na mapie sytuacyjnej geodety B. W. zam. (...) z dnia 27 marca 2013r.”,

2. w pozostałej części apelacje oddalić,

3. orzec, że wnioskodawcy i uczestnicy ponoszą koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie,

4. oddalić wniosek pełnomocnika z urzędu uczestniczki K. K. – r.pr. P. K. o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt III Ca 665/12

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Nowym Targu postanowieniem z dnia 28.02.2012r. w sprawie z wniosku T. P., K. P. przy uczestnictwie M. G., K. K., A. A. (1), S. A., S. K., Gminy N. o ustanowienie służebności drogi koniecznej, ustanowił na rzecz kaźdoczesnych właścicieli dz. ewid. nr: (...), (...) położonych w O. służebność przejazdu, przechodu i przegonu po dz. ewid. nr: (...), (...), (...), (...), (...), (...) położonych w O., szlakiem wykreślonym linią przerywaną

tuszem koloru czerwonego, oznaczonym punktami A-C-E-G-J-M-N-O-R-T-V-X-X'-Z-Ż-Y'-Y-W-U-S-P-N-Ł-K-I-H-F-D-B-A na mapie sytuacyjnej sporządzonej przez B. W. nr (...) z dnia 16.02.2012r. (pkt I sentencji), zasądził od wnioskodawców solidarnie na rzecz uczestników wynagrodzenie za ustanowioną służebność, płatne w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia się postanowienia z ustawowymi odsetkami w przypadku zwłoki tj. na rzecz: K. K. i S. K. w kwocie 393 zł (pkt II), M. G. w kwocie 35 zł (pkt III), S. A. w kwocie 10 143 zł (pkt IV), A. A. (1) w kwocie 22 zł (pkt V), Gminy N. w kwocie 249 zł (pkt VI), zasądził od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. P. K. kwotę 295,20 zł brutto tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu K. K. (pkt VII sentencji), koszty postępowania między stronami wzajemnie zniósł (pkt VIII sentencji).

Sąd Rejonowy ustalił, że dz. ewid. nr (...)i (...)własności wnioskodawców nie mają dostępu do drogi publicznej. Dz. ewid. nr (...)i (...)własności S. A.– brata wnioskodawczyni K. P.w przeszłości stanowiły jedną całość i należały do ich rodziców. W latach 70-tych rodzice wnioskodawczyni i uczestnika S. J.i A. A. (2)wybudowali budynki mieszkalno – gospodarcze do których prowadził szlak wskazywany przez wnioskodawców, a oznaczony przez biegłego jako wariant I. Droga według tego wariantu rodzice wnioskodawczyni zwozili materiał budowlany i korzystali w komunikacji z drogą publiczną. Po ich śmierci, ze szlaku drogowego według wariantu I korzystali m.in. uczestnik S. A.i wnioskodawczyni. Oni także utwardzali go żwirem aż do 2004r. kiedy to Gmina położyła na nim asfalt. W latach 1995/1996 po otrzymaniu zezwolenia na budowę wnioskodawcy przystąpili do budowy budynków mieszkalno usługowych. Jako droga do dz. ewid. nr (...)i (...)została w planie zagospodarowania przestrzennego wskazana droga pokrywająca się z wariantem I. Z tej drogi wnioskodawcy korzystali w czasie budowy, a także po jej zakończeniu w komunikacji z drogą publiczną. Z drogi tej korzystają również uczestnicy: S. A., K. K., M. G., A. A. (1), a także inne osoby. Dz. ewid. nr (...)będąca we władaniu Gminy N., w wypisie rejestrów gruntów oznaczona została jako droga. W rzeczywistości działka ta nie stanowi drogi, a znaczna jej część została zabudowana przez właścicieli sąsiednich nieruchomości. M.in. część tej działki zabudował budynkiem mieszkalnym J. A.ojciec wnioskodawczyni i uczestnika S. A.. Wskazywany przez wnioskodawców wariant przebiegu służebności został uwidoczniiony na mapie sytuacyjnej sporządzonej przez biegłego B. W.punktami A-B-C-D-E-F-G-H-I-J-K-L-Ł-M-N-O-P-R-S-T-U-V-W-X-Y-X'-Y'-Z- Ż. Szlak ten ma długość 113 m. Na całej długości i szerokości jest wyasfaltowany i odwodniony. Urządzony został z inicjatywy m.in. wnioskodawców w roku 2004 przez Gminę N.na jej koszt. Korzystają z niego właściciele przyległych działek.

Szlak ten przebiega na odcinku od punktów A-C po dz. ewid. nr (...)własności M. G.i obejmuje trójkąt o powierzchni 2 m², położony poza ogrodzeniem jej działki siedliskowej. W dalszej części szlak biegnie od punktu B położonego w bezpośredniej styczności z drogą gminną poprzez punkt D i C aż do punktów O-W. Ta część szlaku w całości znajduje się na dz. ewid. nr (...), własności S. A.i zajmuje 165 m² tej działki. Na odcinku W-O-V szlak drożny przebiega po dz. ewid. nr (...)własności K. K.i S. K., zajmując 18m² tej działki, a następnie po części dz. ewid. nr (...)zajmując obszar 14 m² i kolejno po dz. ewid. nr (...)własności A. A. (1)na obszarze 1 m², a następnie po dz. ewid. nr (...)własności S. A.aż do dz. ewid. nr (...), (...)zajmując tą działkę na obszarze 115 m².

Szlak wskazywany przez uczestniczkę M. G.oznaczony jako wariant II przebiega początkowo według wariantu I tj. na odcinku Z-Ż-X'-Y'-X-Y, a następnie po dz. ewid. nr: (...), (...), (...), (...), (...), które są działkami prywatnych właścicieli, a na których znajdują się budynki mieszkalne i gospodarcze i do dz. ewid. nr (...), czyli do pkt I-ł, a następnie do drogi gminnej nr (...). Szlak ten posiadałby długość 223 m. Również III wariant wskazywany przez uczestniczkę M. G.przebiega początkowo według wariantu I tj. na odcinku Z-Ż-X'-Y'-X-Y, a następnie po dz. ewid. nr (...)całą jej szerokością według pkt a-b-c-d-e-f-g-h-i-j-k-l do dz. ewid. nr (...), będącej drogą asfaltową, w posiadaniu Gminy N., łączącą się z drogą gminną nr (...). W planie zagospodarowania przestrzennego Gminy N.dz. ewid. nr (...)nie jest uwidoczniiona jako droga gminna, ani droga wewnętrzna, nie jest utrzymywana też przez Gminę jako droga, a jak już wyżej podano, zabudowana jest częściowo budynkami i ogrodzeniami właścicieli prywatnych.

Rozważając przedstawione przez wnioskodawców i uczestników warianty przebiegu służebności dla dz. ewid. nr (...)i (...), Sąd Rejonowy podał, że wariant I spełnia przesłanki z art. 145 k.c. i ustanowił po nim służebność. Odnośnie wariantu II Sąd Rejonowy podał, że uczestniczka M. G.wezwana o wskazanie właścicieli działek przez których wariant

ten miał przebiegać oraz przedłożenie dowodów własności tych działek, zarządzenia tego nie wykonała, w związku z czym wariantu tego nie rozważał. Analizując wariant III służebności, Sąd Rejonowy wskazał, że wprawdzie dz. ewid. (...) została zaliczona do dróg gminnych uchwałą nr (...) Rady Gminy N.z dnia 17.06.1998r. w sprawie komunalizacji dróg gminnych, niemniej jednak działka ta nie posiada parametrów technicznych odpowiadających drodze publicznej i nigdy taką drogą w rzeczywistości się nie stała. Zgodnie z obecnie obowiązującym planem zagospodarowania przestrzennego uchwalonego uchwałą nr (...) Rady Gminy N.z dnia 29.11.2007r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy N.- obszar (...), dz. ewid. nr (...) leży w terenach przeznaczonych do zainwestowania jako tereny zabudowy zagrodowej i zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej. Nie została zaliczona jako teren przeznaczony na drogi publiczne czy wewnętrzne. Z załącznika do planu zagospodarowania przestrzennego Gminy N.- O(...), wynika, że działka nr (...) nie została uwidoczniona jako droga, bo gdyby tak faktycznie było, to byłaby ona uwidoczniona jako pas gruntu o symbolu KDW, a takiego oznaczenia brak. Działka ta nie jest utrzymywana przez Gminę N.tzn. nie jest żwirowana, odśnieżana, nie prowadzi się na niej żadnych inwestycji.

Wynagrodzenie za ustanowienie służebności Sąd Rejonowy ustalił na podstawie opinii biegłego rzeczoznawcy J. T., która nie była kwestionowana przez którąkolwiek ze stron.

Powyższe postanowienie zaskarżyli uczestnicy: K. K., S. A. i M. G. apelacją, w której zarzucili:

1. naruszenie art. 145 k.c. przez niewłaściwe jego zastosowanie i ustanowienie służebności drogi koniecznej według wariantu I oraz przez uznanie, że ustanowiona służebność według wariantu I, nie narusza interesu społeczno gospodarczego, podczas gdy w ich ocenie wystarczającym jest ustanowienie na rzecz każdorazowych właścicieli dz. ewid. nr: (...), (...) służebności przejazdu, przechodu i przegonu po dz. ewid. nr (...), szlakiem oznaczonym punktami Z-X'-X-V-W-Y-Y'-Ż na mapie sytuacyjnej sporządzonej przez mgr inż. B. W. nr (...) z dnia 16.02.2012r.,

2. naruszenie art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 21.03.1985r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115 z późn. zm.) przez przyjęcie, że ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, spowodowały że dz. ewid. nr (...) utraciła charakter drogi publicznej, gdy tymczasem droga gminna (publiczna) może utracić swój status wyłącznie poprzez podjęcie stosownej uchwały przez radę gminy na podstawie art. 7 ust. 2 w/w ustawy.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wnosili o zmianę zaskarżonego postanowienia przez ustanowienie na rzecz każdorazowych właścicieli dz. ewid. nr: (...), (...) służebności przejazdu, przechodu i przegonu po dz. ewid. nr (...) szlakiem oznaczonym punktami Z-X'-X-V-W-Y-Y'-Ż na mapie sytuacyjnej sporządzonej przez mgr inż. B. W. nr (...) z dnia 16.02.2012r. oraz zasądzenie od wnioskodawców - solidarnie - na rzecz uczestnika S. A. kwoty 10 143 zł tytułem wynagrodzenia za ustanowioną służebność, płatną w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia się postanowienia z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Nowym Targu do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu w obu wypadkach kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przewidzianych za obie instancje.

W trakcie toczącego się postępowania apelacyjnego zostało przeprowadzone postępowanie rozgraniczeniowe dz. ewid. nr (...) i (...) własności S. A. od dz. ewid. nr (...) własności wnioskodawców, w wyniku którego granica pomiędzy dz. ewid. nr (...) i (...) została ustalona w inny sposób niż granica ewidencyjna, na korzyść dz. ewid. nr (...) (k.544-545). W związku z powyższym Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego geodety B. W. na okoliczność ustalenia zmian w przebiegu służebności, wywołanych rozgraniczeniem. Na podstawie opinii w/w geodety z dnia 27.03.2012r. wskutek przesunięcia granicy dz. ewid. nr (...) w stronę dz. ewid. nr (...) (ze wschodu na zachód), przebieg służebności po dz. ewid. nr (...) dochodzi do pkt X'1-Y'1 (k.597-600). W związku z zaistniałą zmianą w oznaczeniu przebiegu służebności, wnioskodawcy wnieśli o zmianę oznaczenia zgodnie z opinią biegłego geodety z dnia 27.03.2012r. (k.614).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja uczestników K. K., S. A. i M. G. odniosła ten skutek, że Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone postanowienie oznaczając przebieg służebności według wariantu I geodety B. W., stosownie do mapy z dnia 27.03.2012r., uwzględniającej rozgraniczenie działki władnącej od działki obciążonej.

Postanowienie Sądu Rejonowego w zakresie w jakim Sąd na dzień orzekania dysponował oznaczeniem szlaku według wariantu I, było prawidłowe.

Nie zachodzą uchybienia powołane w apelacji ani te, które Sąd Okręgowy bierze pod rozwagę z urzędu - skutkujące nieważnością postępowania – art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Sąd Rejonowy wyjaśnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Ustalenia te Sąd Okręgowy akceptuje w całości i przyjmuje za własne. Te zresztą w istocie nie były kwestionowane przez apelujących. Podstawę apelacji stanowiły kwestie prawne. Sąd Okręgowy podziela również wnioski prawne jakie Sąd Rejonowy wyciągnął na podstawie ustaleń faktycznych i przyjmuje za swoje.

Z uwagi jednak na przeprowadzone postępowanie rozgraniczeniowe dot. dz. ewid. nr: (...), (...) stanowiących własność S. A. i dz. ewid. nr (...) stanowiącej własność K. i T. P. oraz wydanie prawomocnej decyzji z dnia 15.01.2013r. ustalającej granice między dz. ewid. nr: (...), (...) z dz. ewid. nr (...), koniecznym stało się zmodyfikowanie oznaczenia według punktów znajdujących się na mapie geodety z dnia 27.03.2013r. Poza tymi punktami szlak służebności nie uległ zmianie (k.597-599). Ustalenia te nie były kwestionowane przez uczestników postępowania.

Odnosząc się do zarzutów merytorycznych apelacji wskazać należy, że niezasadny jest podnoszony przez skarżących zarzut naruszenia art. 145 k.c.

Stosownie do treści art. 145 k.c. jeżeli nieruchomość nie ma dostępu do drogi publicznej lub do należących do tej nieruchomości budynków gospodarskich, właściciel może żądać od właścicieli gruntów sąsiednich ustanowienia za wynagrodzeniem służebności drogowej. Ustanowienie to winno nastąpić przy uwzględnieniu potrzeb nieruchomości nie mającej dostępu do drogi publicznej oraz z najmniejszym obciążeniem gruntów, przez które droga ma prowadzić, a przeprowadzenie drogi winno uwzględniać interes społeczno – gospodarczy.

W rozpoznawanej sprawie zasadniczy spór odnosił się do przebiegu służebności drogi koniecznej na odcinku zaznaczonym punktami A-B-C-D-E-F-G-H-I-J-K-L-Ł-M-N-O-P-R-S-T-U-V-W, uwidocznionym na mapie sporządzonej przez biegłego B. W.. Apelujący wskazywali, że brak jest podstaw do ustanowienia służebności po tym szlaku gdyż wnioskodawcy poprzez część szlaku oznaczonego pkt Z-X'-X-V-W-Y-Y'-Ż uzyskają dostęp do drogi publicznej utworzonej z dz. ewid. nr (...).

Jak zostało ustalone przed Sądem Rejonowym, czego nie kwestionowali skarżący, droga na dz. ewid. nr (...) mimo, iż zaliczona została do dróg gminnych na podstawie uchwały Nr (...) Rady Gminy N.z dnia 17.06.1998r. w sprawie komunalizacji dróg gminnych, zgodnie z art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 21.03.1985r. drogach publicznych, faktycznie nie została nigdy urządzona i nigdy nie była wykorzystywana jako droga dojazdowa i do tego dojazdu się nie nadawała. Jej obecny przebieg z uwagi na fakt, iż na działce tej wzniesione zostały trwałe ogrodzenia, a także w części została zabudowana budynkami, uniemożliwia wykorzystanie jej jako dojazdu do nieruchomości wnioskodawców. Należy w tym miejscu podkreślić, że wnioskodawcy nie mają wpływu na Gminę by urządziła drogę na dz. ewid. nr (...), a jak wynika z informacji Wójta Gminy N.z dnia 10.02.2011r. (k.237), Gmina nie zamierza urządzić tam drogi, bowiem urządziła asfaltem szlak według wariantu I, który służy okolicznym mieszkańcom O.. Oczywiście, gdyby w przyszłości została urządzona droga na dz. ewid. nr (...), zbędne mogłoby być dalsze obciążanie dz. ewid. nr: (...), (...), (...)i (...). Aktualnie jednak dostęp do drogi publicznej dz. ewid. nr: (...)i (...)zapewnia szlak biegnący według wariantu I.

Stanowisko skarżących, iż szlak ten obciąża ich nieruchomości ponad miarę, jest nieuzasadnione. Jeżeli chodzi o dz. ewid. nr (...) własności S. A., to część przez którą przebiega szlak jest już wyasfaltowana i stanowi drogę dla wszystkich sąsiednich nieruchomości. Na odcinku N-M-L-J-G-E-C-B-D-F-H-I-K-Ł-M dz. ewid. nr (...) stanowi pas gruntu przeznaczony pod drogę i innego przeznaczenia nie ma ani mieć nie może. W tym miejscu należy podkreślić,

że dz. ewid. nr: (...), (...), (...), (...), stanowiły w przeszłości jedną całość własności rodziców wnioskodawczyni i uczestnika S. A. i do tych nieruchomości dojazd stanowił szlak według wariantu I. Jeżeli zaś chodzi o dz. ewid. nr (...) własności K. K. i S. K., to pod urządzoną asfaltem drogę zajęta jest powierzchnia 18 m², z której oprócz wnioskodawców korzystali i korzystać będą właściciele dz. ewid. nr: (...), (...), a także sami w/w uczestnicy. Z kolei część dz. ewid. nr (...) własności M. G. zajęta pod drogę obejmuje powierzchnię 2 m² i także jest wyasfaltowana i znajduje się poza ogrodzeniem działki siedliskowej w/w uczestniczki. Argumentacja skarżących, iż urządzenie drogi według wariantu I na spornym odcinku narusza interes społeczno – gospodarczy (odcinek oznaczony pkt Z-X'-X-V-W-Y-Y'-Ż w apelacji jest niekwestionowany), okazało się zatem gołosłowna.

Sąd Rejonowy prawidłowo wyważył potrzeby i interesy zarówno wnioskodawcy jak i wszystkich uczestników postępowania, przez których grunty ma przebiegać droga i wybrał drogę, która najlepiej spełniałaby potrzeby nieruchomości pozbawionej dostępu do drogi publicznej oraz stanowiłaby najmniejsze obciążenie wszystkich gruntów, przez które przechodzi. Z tego punktu widzenia istotne jest w jaki sposób dotychczas realizowany był dostęp do drogi publicznej i z jakich przyczyn nieruchomość została go pozbawiona, jakie jest stanowisko większości właścicieli gruntów, przez które droga ma przebiegać, jakich czynności czy nakładów wymaga urządzenie drogi, jaki rodzaj i obszar gruntów ma ona zająć i czy korzystanie z niej zaspokoi potrzeby nieruchomości władnącej oraz nie obciążą nadmiernie nieruchomości służebnych.

W przedmiotowej sprawie Sąd I instancji wszechstronnie rozważył wszystkie powyższe okoliczności, oceniając zgłoszone propozycje poprowadzenia drogi koniecznej. Trafnie też stwierdził, że w ustalonym stanie faktycznym III wersja ustanowienia służebności nie spełnia powyższych wymogów i nie zapewnia odpowiedniego dostępu do drogi publicznej.

Ustawodawca nie zdefiniował pojęcia "odpowiedniego dostępu", którym posłużył się w art. 145 § 1 k.c., co nakazuje przyjąć, że chodzi o jego potoczne rozumienie. W tym zaś ujęciu "odpowiedni" to "odpowiadający przeznaczeniu", "spełniający wymagane warunki". O tym, czy istniejący dostęp jest odpowiedni, decydują więc każdorazowo okoliczności konkretnej sprawy.

Brak dostępu do drogi publicznej w rozumieniu art. 145 § 1 k.c. oznacza brak prawnie zagwarantowanego połączenia nieruchomości izolowanej z siecią dróg publicznych. Nieruchomość ma odpowiedni dostęp do drogi publicznej w rozumieniu art. 145 § 1 k.c., jeżeli z siecią dróg publicznych łączy ją gospodarczo funkcjonalna droga gruntowa pozostająca pod zarządem urzędu gminy, ujęta w planie zagospodarowania przestrzennego gminy, będąca w powszechnym korzystaniu. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22.11.1982r., III CZP 44/82 OSNC 1983/5-6/7, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12.10.2011r., II CSK 94/11 LEX nr 1044002). Podkreślić jednak należy, że tylko faktycznie urządzona droga może zapewnić taki dostęp. W jednym z orzeczeń, Sąd Najwyższy wypowiedział się, że nieodpowiedniość dostępu nieruchomości do drogi publicznej w rozumieniu art. 145 § 1 k.c. może w szczególności uzasadnionych wypadkach polegać na tym, że nieruchomość ta przylega wprawdzie do drogi publicznej, jednakże przejazd tą drogą przez znaczną część roku jest utrudniony lub niemożliwy ze względu na jej zły stan techniczny. (por. uchwała SN z dnia 14.08.1985r., III CZP 44/85 OSNC 1986/7-8/106). Odnosząc to stanowisko do przedmiotowego stanu faktycznego wskazać należy, że tym bardziej nieodpowiedni będzie szlak wyznaczony po drodze, która w rzeczywistości nie istnieje.

Wobec faktu, iż szlak według wariantu I jest urządzony, jest on wyasfaltowany na całym odcinku i utrzymywany przez gminę, ustanowienie drogi koniecznej według tego wariantu, należy uznać za słuszne i zgodne z prawem.

Odnosząc się do podniesionego zarzutu naruszenia art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 21.03.1985r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007r. Nr 19, poz. 115 z późn. zm.), stwierdzić należy, że jest on niezasadny. W świetle powyższych rozważań okoliczność czy dz. ewid. nr (...) została zaliczona do dróg gminnych ma charakter drugorzędny.

Zaznaczyć jedynie należy, że zgodnie z art. 6 ust 1. ustawy z dnia 27.03.2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012r., poz. 647 tekst jednolity ustawy) ustalenia miejscowego planu zagospodarowania

przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego określa przeznaczenie terenów, w tym dla inwestycji celu publicznego, oraz sposoby zagospodarowania i zabudowy terenów. W sytuacji gdy jego zapisy odbiegają od wydanych decyzji o ustaleniu lokalizacji celu publicznego, w tym także od decyzji w zakresie utworzenia drogi, organ, który wydał decyzję stwierdza jej wygaśnięcie.

Przywoływany art. 7 ust 2 ustawy o drogach publicznych reguluje kwestie zakwalifikowania urzędzonej już drogi do kategorii dróg publicznych. Zaznaczyć należy, że Rada Gminy nie może zaliczyć do kategorii dróg gminnych projektu drogi, która ma dopiero powstać (por. wyrok WSA w Kielcach z dnia 28.01.2010r., II SA/Ke 708/09, LEX nr 600140. Zatem podnoszony przez apelujących argument pozostaje bezzasadny dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c. i art. 385 k.p.c. w zw. art. 13 § 2 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., uznając, że ze względu na charakter sprawy, brak jest podstaw do odstąpienia od zasady w nim wyrażonej.

Sąd oddalił wniosek radcy prawnego P. K. - pełnomocnika z urzędu uczestniczki K. K. o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu apelacyjnym, albowiem wniosek o zasądzenie kosztów złożony w apelacji nie zawierał oświadczenia, że opłaty nie zostały zapłacone w całości lub w części, zgodnie z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).

(...)

(...)